

APÁM HALÁLÁRA

Berki Dezső

Könnyű-sötét viseletben én s mások úgy állnak:
Súlyos gyászában a szigorú halálnak.
Apám fekszik a halál sötét ölében,
Holt-fának: koporsónak reménytelen méhében.

Nem szól, rám se néz, megszokhattam volna...
Míg élt, éltében sem tette soha-soha.
Az én apám nem adott nekem büszke-férfi-álmokat,
Hosszú útjaimra nem faragott vándorbotokat,

Fenyítése, büntetése nem volt, ilyet se tett.
De az én apám meglehet, soha nem is szeretett.
Szeretetre velem sosem szövetkezett
Tán indult felém, de meg sosem érkezett.

Apám nem takargatott féltőn, hogyha fáztam,
Esőtől sem védett hiába áztam, egyre csak áztam,
Ha arcra estem az apám hozzám nem futott,
Tán beteg volt szegény lelke, s szeretni nem tudott.

Bár mondhatnám, hogy ismertem őt, s imádtam,
De az igazság az, hogy csupán néhányszor láttam.
Apám halott, s rút szívemben nincs gyászözön
Csak valami ismeretlen, furcsa, csendes, méla közöny.

Hiszem: apám nem hagyott el, csupán elvesztett:
Éltében értem loholt, egyre csak keresett.
Most idegenbe ment, hogy ott majd megtalál,
De elé állt és szörnyűt intett fejére a halál.

Elhagyott, most végleg, most keres csendes temetőt
S én halkán kérem az Urat: sose hagyja magára őt.
De apám ott is engem keres, útját nem állhatja halál
S tudom én jól, hogy a mennyben majd, végül rám talál.